SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 133. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 15, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го ЛИПНЯ 1993. Ч. 133. РІК C.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ ПІДТРИМУЄ ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ І РОСІЇ

Київ (УНІАР). — Тут 12-го липня міністер закордонних справ України Анатолій Зленко прийняв амбасадора Великобританії в Україні Саймона Гіманса, який вручив українському міністрові заяву такого змісту:

„За інструкцією мого уряду хочу чітко заявити становище уряду Великобританії щодо недавнього рішення парляменту Росії про зміну статусу міста Севастопіль.

Ми беремо до відома повідомлення засобів масової інформації, що президент Боріс Єльцин вже дезавував рішення парляменту Росії щодо Севастополя. Як і президент Єльцин, ми вважаємо це голосування безвідповідальним. Не може бути заперечень щодо українського суверенітету над Севастополем, як і не може бути заперечень щодо необхідности дотримуватися принципів територіяльної цілісности, схвалених НБСЕ.

Уряд Великобританії вітає конструктивні рішення останньої зустрічі президентів України і Росії і сподівається, що невирішені питання будуть розглядатися шляхом конструктивних переговорів.

Уряд Великобританії повідомляє про візиту свого амбасадора до міністра закордонних справ України".

ДЕМОКРАТИ ПІДТРИМУЮТЬ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Тут 10-го липня Конгрес Національно-Демократичних Сил Київщини підтримав дії Президента України Леоніда Кравчука та інших керівників української держави, спрямовані на зміцнення суверенітету та гарантування недоторканости території України.

Оприлюднила заяву з приводу дій Верховної ради Росії щодо статусу Севастополя і Українська Республіканська партія. У заяві сказано, що злочинна безвідповідальність російських парляментаристів може стати трагедією не тільки для народів України і Росії, але й становить небезпеку для світової громадськости. УРП звернулася до Президента з пропозиціями: відкликати амбасадора України з Росії до визначення становища президента Росії Боріса Єльцина до рішення російського парляменту; ввести на території Криму пряме президентське правління; внести на розгляд Ради безпеки ООН питання про агресивний акт російського парляменту щодо суверенної незалежної держави; закликати Нараду з безпеки і співпраці в Європі розглянути питання про порушення з боку Росії принципів територіяльної цілісности і недоторканости кордонів.

Народний депутат України Олесь Шевченко закликав Президію Верховної Ради доручити всім силовим структурам України взяти під контролю територію держави, зокрема Криму. Таке ж доручення ще напередодні дав Президент Кравчук.

Голова Демократичної Партії України Володимир Яворівський підтримує становище українського керівництва і вважає, що акція Верховної ради Росії добре продумана і час для цього також вибраний не випадково. На думку В. Яворівського, договір Старт-1 треба ратифікувати, це дасть змогу позбутися 130 рідкопаливних ракет, а 48 твердопаливних (нового випуску) можна залишити.

Підтримала заяву Президента Кравчука і Християнсько-Демократична Партія України.

VI Конґрес СКВУ відбудеться в Торонто

Торонто (СКВУ). — Згідно з постановою 28-ої Пленарної сесії Секретаріяту СКВУ, повідомляється, що на основі статуту СКВУ, VI Конгрес СКВУ відбудеться в днях 2—7-го листопада 1993 року в Торонто, Канада.

В VI Конґресі мають право участи через своїх делегатів: Українська Католицька Церква — 20 делегатів, Українська Православна Церква — 20 делегатів, Українське Євангельсько-Баптистське Об'єднання — 10 делегатів, крайові центральні репрезентації: ЗСА — 20 делегатів (10 УККА і 10 УАКРада), СУОА, КУК, центральні репрезентації українців Европи, Аргентини, Бразилії — по 20 делегатів, міжкрайові надбудови — по 5 делегатів, крайові організації — по три делегати. Крім них, в конгресі мають право участи, як повноправні делегати, всі члени Секретаріяту і Контрольної комісії СКВУ в сучасній каденції.

Для підготови VI Конгресу Президія Секретаріяту СКВУ покликала Підготовчий комітет в складі: Юрій Шимко — голова; д-р Микола Кушпета — заступник; голови комісій: програмової — Іван Олексин і Володимир Мазур, організаційної — Василь Кирилюк і д-р Юрій Курис, статутової д-р Ярослав Березовський, фінансової — д-р Франко Мартинюк, церковно-релігійних справ — буде призначений проводами Українських Церков.

Президія Секретаріяту закликає всі складові організації СКВУ виповнити свої статутові зобов'язання, бо лише такі організації матимуть право виснлки делегатів на VI Конґрес.

Додаткові інформації в справі VI Конґресу Президія Секретаріяту СКВУ своєчасно перешле проводам всіх складових організацій.

Лікарня ім. М. Філлмора в Баффало почала програму виміни з Україною

Баффало, Н. Й. — Перша група учасників нової вимінної програми з лікарень Львова прибула до Баффало у неділю, 19-го червня, на 13-денне перебування, під час якого вони з представниками лікарні ім. Міллярда Філлмора вивчали способи покращання медичної опіки в Україні.

Українські гості — це представники з кожної ділянки шпитальної обслуги — лікарі, медсестри та адміністраційний персонал. Вони мали нагоду особисто побачити як функціонують лікарні у ЗСА.

Така ж група представників баффалівської лікарні ім. М. Філлмора віллетіла до Львова 7-го червня на 12-денне перебування, де вони змогли поділитися своїм знанням з українськими колегами.

Вимінна програма лікарні ім. М. Філлмора на час 16 місяців є уможливлена датком Державної агенції для міжнародного розвитку, що її адмініструє Американський міжнародний союз здоров'я, ціллю якого є активне втручання, щоб не допустити до можливого швидкого занепаду охорони здоров'я у нових незалежних державах і допомога у забезпеченні їх у майбутньому технічними засобами. Дотація була уділена для конкретних потреб охорони здоров'я. У загальному досі переведено 10—15 таких дружніх вимін у 12 республіках.

Впродовж 13 днів восьмеро українських медичних фахівців оглянули всі приміщення лікарні ім. М. Філлмора, включно з Центром хірургічної амбуляторії. Вони приглядалися операціям, медичним послугам і адміністраційній праці. Ознайомилися з програмою резидентури та підставовою працею лікарні, сподіваючись, що як найбільше побаченого могтимуть застосувати у своїх лікарнях.

„Ми у ЗСА куди більше полягаємо на медичну технологію, як вони в Україні". — твердить Ігор Пікас, працівник лікарні для справ дотацій.

Лікарі з України, які були учасниками тісї вимінної групи, це: головний лікар д-р Северин Диба, заступник відповідального за клінічну працю Володимир Распертов і д-р Олександер Дідич, спеціліст серцевих підсилень — з Львівської

(Закінчення на стор 3)

НІМЕЦЬКІ ТЕРОРИСТИ ПОГРОЖУЮТЬ ВЛАДІ

Бонн. — Цими днями терористична фракція Червона армія підкинула в кореспондентський пункт агентства Ассошіейтед Пресс в Ганновері листа, в якому погрожує зірвати тимчасове замирення з німецькою владою, проголошене терористами в односторонньому порядку у квітні 1992 року.

В листі сказано, що „червоноармійці" мають намір відновити вбивства, підпали і вибухи, щоб покарати федеральну владу за „жорстоку розправу" над керівником бойовиків Вольфгангом Грамсом на залізничній станції Бад Кляйнен 27-го червня ц. р.

Згідно з офіційною версією, В. Ґрамс загинув під час сутички з поліцією, однак до газет потрапили свідчення, нібито до вже тяжко пораненого терориста підійшов один з агентів спеціяльного підрозділу поліції і добив його вистрілом у голову. Це перетворилося в урядовий скандал і стало причиною резигнації міністра внутрішніх справ Німеччини і головного прокуратора, в компетенції якого перебувають політичні справи.

У своєму листі терористи підкреслюють, що „Ґамс усе своє життя присвятив боротьбі за визволення", однак не пояснюють, кого і від кого. В кінці листа намальовано символ фракції Червона армія: автомат совєтського виробництва і п'ятикутна зірка.

Спостерігачі ООН поїдуть в Абхазію

Ню Йорк. — Згідно з повідомленням агентства Ассошіейтед Пресс, Рада безпеки ООН прийняла рішення післати в район грузинсько-абхазького конфлікту військових спостерегачів. Щоправда, вони поїдуть туди тільки тоді, коли між ворогуючими сторонами буде досягнуто домовлення про припинення вогню. До такого рішення Раду безпеки спонукав новий спалах бойових дій у зоні конфлікту. Цими днями абхазькі сепаратисти обстріляли ракетами місто Сухумі.

Всі 15 членів Ради безпеки схвалили пропозицію генерального секретаря ООН Бутроса Бутроса-Ґалі відрядити спеціяльного післанця, швайцарця Едуарда Бруннера, для посередницької місії при переговорах між грузинською і абхазькою сторонами.

Як відомо, Абхазія проголосила незалежність від Грузії 11 місяців тому. Від того часу в боях загинуло, з обидвох боків, до 10,000 осіб, як військовослужбовців, так і мирних громадян.

Грузія звинуватила Росію в таємній допомозі абхазцям і намаганні поширити за рахунок грузинської території свій доступ до Чорного моря. Дійшло до того, що Грузія в найближчий час може зірвати дипломатичні стосунки з Москвою.

У з'язку з посиленням вогню ООН припинила доставу в Сухумі, столицю проголошеної абхазькими сепаратистами республіки, харчів і медикаментів. Тим часом З'єднані Стейти мають протилежний намір — надіслати у цей неспокійний регіон харчів на загальну суму 8.8 міл. дол.

СХВАЛЮЮТЬ РОЛЮ Б. КЛІНТОНА НА ЗУСТРІЧІ В ТОКІО

Вашінгтон. — Коментуючи угоду президента Билла Клінтона з японцями відносно процесу переговорів про торгівлю, представники бизнесу, економісти, законодавці і офіційні особи вважають таку угоду політичною перемогою, але вона не буде мати для американського бизнесу і робітників такого значення, як досягнута кілька днів тому домовленість про глобальне зменшення митних тарифів.

Зовнішньоторговельний представник ЗСА на переговорах Мікі Кентор вважає досягнуту в Токіо угоду скоріше своєрідним зведенням правил проведення найближчим часом переговорів з окремих ділянок промисловости, а не торговельною угодою як такою. „Гра ще не почалася, — заявив він на пресовій конференції. — Спочатку ви домовляєтеся про правила, а вже потім сідаєте за стіл".

Японія погодилася значно зменшити свою перевагу у торговельному балянсі за кілька наступних років, однак не поступилася перед вимогами ЗСА уточнити в цифрах, до якого саме рівня.

Демократи в Конгресі з ентузіязмом прийняли повідомлення про угоду в Токіо. Конгресмен-демократ з Каліфорнії Роберт Матсуї, який виступає за зниження американських бар'єрів, заявив, що „токійська угода являє собою виключну політичну важливість, особливо якщо врахувати, що в торговельних суперечках головна частина критики припадала на Японію".

Коментатори, однак, визнають, що досягнута угода між Японією, Канадою, ЗСА і Европейською спільнотою з приводу зменшення тарифів має велике значення. Вона відновлює уруґвайську рунду переговорів щодо генеральної угоди про митні тарифи і торгівлю, яка давно зайшла в глухий кут. „Саме це є справжнім зрушенням, — заявив Гері Гафбоєр, економіст Інституту міжнародної економіки. — І тому я поставив би Клінтонові 'добре з плюсом' або 'дуже добре' за результати його участи в зустрічі на вершинах".

Т. Лисенко здобула золоту медалю

Баффало, Н.Й. — Українка Тетяна Лисенко, яка на Олімпіяді минулого року здобула золоту і бронзову медалі, добилася чергової перемоги, тим разом у Світових університетських іграх, присвоюючи собі золоту медалю в гімнастиці. Вона випередила свою землячку Людмилу Стовбчату точками 38.462 до 38.225.

Третя гімнастка з України, Наталія Калініна, здобула шосте місце.

Як уже інформовано, раніше ці три українські гімнастки здобули дружинове першенство.

Союзівка вшанувала батьків

Ансамбль „Аркан"

Союзівка (А. Воробець). — УНСоюз продовжує свою традицію святкування свята День Батька на Союзівці і так в неділю, 20-го червня, після відслуження Божественних Літургій в українській католицькій церкві та в українській православній каплиці, відправився спільний екуменічний Молебень з співучастю о. Омеляна Шараневича, пароха української католицької парафії св. Трійці, о. Василя Гриня, який перебиратиме становище о. Шараневича цього року, та о. Івана Куліша, пароха української православної громади в Кергонксоні. Молебень відправлено в намірені всіх батьків, Батька-Союзу і України.

Мистецька програма почалася в год. 3-ій в заповненій залі „Веселки". Виконавцями програми були танцювальний ансамбль „Аркан" при Українській Академії Танцю в Торонто, під керівництвом Данової Стечишин, та Віктор Шпортько, заслужений співак з Києва при акомпаньяменті Гриця Гриновця та Степана Беня з Союзівки.

Андрій Воробець, координатор братської діяльности УНС, попросив публіку вшанувати пам'ять Владики Мстислава, Патріярха Української Автокефальної Православної Церкви, однохвилинною мовчанкою.

Початковою точкою програми був танець „Боже Великий — привіт з України", виконаний ансамблем „Аркан", члени якого, одягнені в старовинні українські костюми, несли головні символи української культури та духовного життя українського народу, такі як ікону, свічник, шаблю, трембіту, коровай, шаблю, трембіту, коровай, сіль, квіти. Ішли вони походом із заду залі на сцену. Танець був виконаний у формі церемоніяльних рухів: вітання публіки низькими уклонами та символічним оферуванням народних скарбів.

Уляна Дячук, головний предсідник УНСоюзу, привітала гостей. З нагоди Дня Батька вона привітала також секретарів, учасників секретарських курсів, які починалися того тижня на Союзівці. Її слова зосереджувалися на важливості та впливу батька на виховання дитини. Вона пригадувала присутнім, що батьки носять великий тягар відповідальности супроти своєї родини і що УНСоюз завжди підтримував родину своєю братською діяльністю та продуктами життєвого забезпечення. У. Дячук дякувала гостям, які прибули чисельно, особливо Миколі Філь з Лейтем, Н.Й., за те, що зорганізував автобусову прогульку з Вотервліту, Н. Й., та Дмитрові Сарахмонові, який зорганізував автобусову екскурсію з Вунсакет, Р. Ай.

„Аркан" виконав „Гуцульський здвиг", танець хореографа Д. Стечишин до музики Черемошського ансамблю із Жаб'я на Гуцульщині.

Після танцю В. Шпортько виконав п'ять пісень: „Хтож ми браття?", музика

(Закінчення зі стор. 3)

ФЕСТИВАЛЬ НА „ВЕРХОВИНІ"

Ґлен Спей, Н.Й. — Тут від п'ятниці до неділі, 16 18-го липня, на оселі Українського Братського Союзу „Верховина", Кавнті Ровд 41, відбуватиметься Фестиваль молоді. Спонзорує його УБС. Програми на сцені почнуться у п'ятницю о год. 7-ій вечора, у суботу — о год. 1:30 по полудні та 7-ій вечора, у неділю — о 2-ій по полудні. Під час фестивалю продаватимуться українські страви, проходитимуть понад 75 виставок, забави — у п'ятницю та суботу вечорами. Датки вступу — 2 дол. від особи за один день.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ президент Билл Клінтон відвідав американські військові частини у Південній Кореї, де у своїй промові погрожував Північній Кореї поганими наслідками, якщо Північна Корея продукуватиме ядерну зброю. Ці погрози американського президента не подобалися комуністичномуурядові Кім Іль Сунга, який негайно заявив, щоб ЗСА добре застановились над фатальними наслідками їхніх необдуманих акцій. „Якщо хтонебудь нас спровокує, то ми негайно покажемо у практиці нашу рішучість", — сказано в заяві уряду Північної Кореї.

У ГОЛЛИВУДІ З ВИДАВНИЦТВА „Бирч Лейн Пресс" вийшла книжка авторства Марка Еліста п.н. „Волт Дизні: Темний принц Голливуду". У книжці автор представляє відомого фільмового процуцента як генія-мученика та доноцика ФБІ. Родина В.Дизнія гостро заперечила такі коментарі та опублікувала заяву-заперечення колишнього директора ФБІ Вілліяма Вебстера.

ПРАЦІВНИКИ ЩОДЕННИКА „Ню Йорк Пост" таки вспіли повернутися до праці, щоб випустити наступне число газети з датою вівтірка, 13-го липня. Це, після того, як профспілки погодилися на вимоги теперішнього власника, австралійського біліонера Руперта Мирдока, а він вимагав від профспілок поступків на 6.2 міл. дол. На першій сторінці нововиданої газети пишався портрет її засновника Александра Гамілтона та його переконуюча фраза: „ми тут на завжди". Це домовлення Р. Мирдока з 10 виробничими профспілками зберегла 725 місць праці, а тим самим і дальше існування газети. Єдиною неполагодженою справою залишилось домовлення з нюйоркським газетярним цехом, який репрезентує працівників новинок, оголошень і розповсюдження, бо одною з вимог Р. Мирдока є мати право звільняти з праці працівників з вищезгаданого цеху.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА знову звернула увагу на Україну. Після рішення російського парляменту щодо Севастополя, „Файненшіял Таймс" і „Геральд Трібюн" пов'язують рішення російського парляменту з майбутнім угоди Старт-1 та угоди про нерозповсюдження ядерної зброї. „Волл Стріт Джорнал" звертає увагу, що Японія не приєдналася до нерозповсюдження ядерної зброї і невідомо чи підпише. „Ню Йорк Таймс" і „Вашінґтон Таймс" не коментували ці події, вони тільки повідомляли про це. Однак „Крищен Сайнс Монітор" зазначує, що „рішення консервативного російського парляменту започаткувало нову кризу з Україною". „Вашінґтон Таймс" відзначає, що рішення було прийняте у відсутності Боріса Єльцина і звертає увагу, що це рішення змусить Київ затримати ядерну зброю у себе. Переговори щодо передачі Україною міжконтинентальних ракет, про які було домовлення між Клінтоном і Єльциним, можливо будуть заморожені.

У СВІТІ

ВИСТУПАЮЧИ НА пресовій конференції в Ісламабаді, лідер опозиційної Пакінстанської народної партії Беназір Бгутто заявила, що глибока політична криза в країні може бути переборена тільки у випадку негайного проведення нових загальних виборів. „Якщо президент Гулям Ісгак Ган не зможе позбавити влади прем'єр-міністра Наваза Шаріфа з його адміністрацією і якщо виборів далі не буде, ми вітатимемо дії армії, спрямовані на позбавлення теперішнього прем'єра його уповноважень", — підкреслив Б. Бгутто.

КИТАЙСЬКЕ БЮРО валютної контролі повідомило, що зовнішній борг Китаю до кінця минулого року становив 69.32 біл. дол., тобто на 14.5 відсотка перевищував рівень позаминулого року.

ГОСТРІ НЕЗГОДИ ВИНИКЛИ в парляменті Ґани між депутатами-жінками і дипутатами-чоловіками. Приводом для конфлікту стало питання про внесення поправок у кримінальний кодекс. 16 жінок-депутатів вимагали збільшити кару за зґвалтування. Тепер за цей злочин у Ґані карають одним роком позбавлення волі. На думку парляментаристок, треба запровадити щонайменше три роки тюрми і грошову кару до 500,000 седі (майже 1,000 ам. дол.) Однак цю поправку не прийнято, за неї проголосувало тільки 39 депутатів, проти — 50. Членки вищого законодавчого органу висловили своє розчарування вислідами голосування, у своїй офіційній заяві вони підкреслили, що чоловіча більшість депутатів не є здатною збагнути поважність проблеми.

ТРОЄ ОСІБ ЗАГИНУЛО у вислідi небезпечної катастрофи в хемічній фабриці у румунському місті Турну Северині. На ній виробляється так звана тяжка вода для реакторів атомової електростанції, котру тепер будують в Румунії — за ініціятивою ще колишнього румунського диктатора Ніколас Чауческу. Букарештська газета „Евениментул Зілей" нагадує своїм читачам, як Н. Чаушеску хвалився, що „Румунія володіє необхідними потужностями не тільки для енергетичної незалежности, але й для створення атомової зброї".

У МАСОВУ АНТИІСЛЯМСЬКУ маніфестацію перетворилися у Стамбулі похорони двох осіб, котрі загинули 2-го липня під час спалення релігійними екстремістами готелю в турецькому місті Сівас. Якраз тоді там відбувався фестиваль турецької культури і велика група мусулманських фундаменталістів, до 7,000 осіб, намагалися унеможливити проведення свята. Головним приводом для агресивного виступу іслямістів стало перебування в Сівасі відомого турецького письменника Азіза Несіна, особливо його заява про намір оприлюднити власний переклад книги Салмана Рушді „Сатаські вірші", за яку аятолла Хомейні проголосив авторові кару смерти.

РАДА МІНІСТРІВ БІЛОРУСІ затвердила форму для військовиків збройних сил республіки. Перехід на новий одяг почнеться в армії з січня 1995 року, однак уже в цьому році білоруські фабрики виготовлятимуть нові емблеми, кокарди і ґудзики.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40 00 6 months — $22 00 3 months — $12 00
UNA members 1 year* — $15 00 Change of address — $1 00 Make check or money order payable to Svoboda

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40 00 на півроку — $22 00 на 3 місяці — $12 00
Для членів УНСоюзу $15 00 річно За кожну зміну адреси — $1 00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Історичні події два роки тому

Першого липня 1991 року завітав до Києва тодішній американський президент Джордж Буш і виголосив промову на форумі Верховної Ради України. Признав, що „це ваша доля й ви повинні її вирішити" але одночасно утотожнив право поневолених народів на державне самовизначення із „самогубним націоналізмом" та переконував, щоб не виступати із Совєтського Союзу. Українська діяспора обурилася більше як наші земляки в Україні, які казали, що добре сталося, що американський президент взагалі прибув в Україну. Дуже коротко після цієї візити відбувся у Москві путч сталіністів, затіяний всіма найближчими особистими і партійними приятелями Міхаїла Ґорбачова. Провалився той путч з вини його партацького заплянування, бо змовники не перервали телефонічної сполуки внутрі й назверх і тому Буш у Білому Домі міг розмовляти із Єльцином у забарикадованому парляменті в Москві. Змовники спиралися тільки на „особливих відділах" КҐБ, а не на армії, яка, як показалося не хотіла приступом брати парлямент і воювати проти своїх людей.

Користь із цього була така, що Комуністична партія була скомпромітована й значно вперед пішов процес розвалу імперії. 16-го липня 1991 року Верховна Рада України під головуванням Леоніда Кравчука проголосила суверенність України. В Україні й Росії суверенність не є утотожнювана з незалежністю. Це був момент, коли може концепція Збіґнєва Бжезінского мала ще якусь потенціяльну рацію: перетворити совєтську імперію на коммонвелт британського зразка з повною, а не тільки фіктивною незалежністю окремих країн і народів, і тільки з таким репрезентаційним фіґуральним головою, як є ним британська королева. Для переведення такої реформи треба було куди більшої людини, як був ним Міхаїл Ґорбачов причому ледве чи така реформа була б збереглася, бо відосередковий гін поневолених країн і народів був уже надто сильний.

Це було два роки тому. Міхаїл Ґорбачов все ще пробував зберегти єдність СССР насправді Росії „союзовими договорами", але вже було запізно й ті союзові договори, хоч ніби щораз кращі не переступали меж культурної автономії. Уже 24-го серпня проголошено незалежність України, яку затвердив всенародний референдум 1-го грудня 1991. Два роки у всесвітній історії, це крапля в морі. Хто нині на Мадярщині пам'ятає, що вона була 500 літ під турецькою неволею? Хто нині у Польщі пам'ятає, що вона пережила три розподіли поміж Росією, Німеччиною і Австро-Угорщиною? Два роки це дуже короткий час, а все ж у ньому зайшли величезні зміни. Коли 16-го липня 1991 проголошено суверенність то це заскочило цілий тодішній дипломатичний персонал СССР включно з УССР у широкому світі. Пригадуємо, що тодішній посол УССР в Об'єднаних Націях Генадій Удовенко заявив готовість виголосити на тему цього акту України доповідь в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Ню Йорку. Удовенко тепер посол України у Варшаві промовляв гарною українською мовою, але твердив ще, що Україна економічно не є самовистачальна й тому піддавав під сумнів можливість її державництва. Змінив становище після згаданого вище референдуму, яке було насправді історичним чудом.

Немає найменшого сумніву, що минулих два роки прийшли в Україні великі зміни також позитивного характеру. Це видно по зрості української мови на вулицях Києва та інших міст України, на зрості мережі українського шкільництва, та на зрості культури в усіх її галузях. Однак водночас дала себе і дає себе в знаки зміна психіки під впливом довголітньої русифікації та володіння однієї Комуністичної партії. Воно доводило до такого абсурду, що поруч із захопленням „маємо свою державу", було аж забагато земляків, які казали „тепер воля — мені вільно не працювати". Той стан дещо змінився, але не на сто відсотків. На вулицях Києва й інших міст видно багато здорових мужчин, які не працюють не тому, що є безробіття, а тому, що їм не хочеться. Усе ще не викорінено „мафії" про яку одверто говорив Леонід Кучма у першій промові після признання його на прем'єра України. Все ще панує партійництво й все ще існує деструктивне амбіціонерство. Зростає число голосів, які закидають Леонідові Кравчукові зайву м'якість у відношенні до опозиції. Зростає число голосів, які вимагають сильної руки. У другі роковини проголошення суверенности України треба побажати їй, щоби треті роковини проходили у куди кращих відносинах і кращій атмосфері.

Володимир Скачко,
Київ

НОВИЙ ПІДХІД ДО УКРАЇНИ

Безперечно, для багатьох в українському Міністерстві Закордонних Справ, для всіх, хто з різних причин уважно стежив за розвитком україно-американських відносин і за ставленням заокеанської супердержави до України, важливою була візита до Києва Строба Ґалботта. Він — посол надзвичайних доручень, радник державного секретаря ЗСА у зв'язках з новими незалежними державами, фахівець з питань Східньої (вважай: післясоціялістичної) Европи та ще й особистий друг самого Билла Клінтона. Саме цей розумний і прагматичний сановник, за оцінками спостерігачів, такий собі „сірий кардинал" Білого Дому в очах українського „естаблішмен ту" стояв за статтею „Ви не усвідомлюєте, наскільки ви важливі" в „Голосі України" (з 30-го квітня), в якій амбасадор ЗСА в Україні Роман Попадюк доводив, всупереч попереднім власним публічним заявам, що Україна для ЗСА важлива не тільки як держава, що мусить беззастережно позбутися ядерної зброї на своїй території, а й як рівноправний партнер, чого тільки не наговорив амбасадор про Україну. Вона — й можливий полігон для іноземних інвестицій, які „дають політичну підтримку". І держав з розвинутим економічним потенціялом, з кордонами з 7 державами і виходом до Чорного моря, а отже, генератор політичної стабільности і позитивна економічна сила реґіону", і перешкода відродженню російського імперіялізму та підштовхувач політичних реформ у самій Росії. І приклад усім народам у дотриманні політичної стабільности, міжнаціональ ного миру і громадянської злагоди. Одне слово, Р. Попадюк раптом заговорив про Україну так, ніби побував на засіданні УНСО чи УНА, або... елементарно реально зважив геополітичну обстановку в реґіоні.

Тож і чекали всі від Ст. Талботта, що він „привезе" до Києва і реальну зміну курсу ЗСА в ставленні до України, і конкретні пропозиції, а то, можливо, й плян допомоги з конкретними сумами. Причому, дехто з Києва задоволено потирав долоні: мовляв, продемонстрував Київ твердість і непоступливість щодо ратифікації договорів з питань ядерного роззброєння і маємо — поступився сам Вашінгтон.

Та сталося не зовсім так, як бажалося. С. Талботт справді першу зупинку в СНД зробив у Києві. І дійсно заявив, що не тільки Білий Дім, а й уся Адміністрація інтенсивно переглянули нашу політику, наші відносини з Україною, що слово „тиск" у спілкуванні з усіма новими незалежними державами хочемо замінити іншим ключовим словом „партнерство", але з конкретикою, про яку можна було б відверто говорити, вийшло не густо. З підсумкової пресової конференції 10-го травня стало відомо, що наслідком зустрічі і бесід, закритої із Л. Кравчуком також, С. Талботт може назвати тільки попередні домовлєності про створення українсько-американських груп для роботи над питанням військового співробітництва та конверсії, пропозиції ЗСА допомогти в проведенні приватизації і виступити посередником у поліпшенні українсько-російських відносин (гість зазначив, якщо погодяться обидві сторони), підтримку ідеї про можливу червневу українсько- американську хартію про вдосконалення двосторонніх відносин та запрошення К. Морозова відвідати Вашінґтон. С. Талботт підкреслив, що віднині в Америці стане відоме „чіткіше уявлення про українську точку зору" і те, що „Україна прагнутиме бути вже ядерною".

А наш заступник міністра Закордонних Справ Б. Тарасюк, зазначивши, що продовжаться консультації на рівні експертів, без особливого оптимізму сказав про „всі підстави сподіватися, що найближчим часом українсько-американські відносини кардинально поліпшаться".

І все. Справді, є від чого розчаруватися. Та, ба на, мій погляд, не варто. Поперше, тому, що грошей ніхто ні кому не дає, особливо для того, щоб хтось інший став справді сильним. Україна тут — не виняток. Подруге, перелом у ставленні до України все таки стався. Але який? У Росії у такій ситуації кажуть: „Как не мытьем, так катаньем". Змінилася тактика (а саме, відмова від прямого тиску), але залишилася стара стратегія — за будь-яку ціну змусити Україну позбутися ядерної зброї. І тому в названій статті Р. Попадюка і з інтерв'ю С. Талботта („Голос України", 11-го травня) ключові слова, які чомусь не хотіли помічати, або воліли їм не вірити. Порівняйте! Р. Попадюк: „... Україна має проявити відповідальність, підтвердити своє конструктивне становище перед світовою громадськістю, становище, що передбачає дотримання домовлень". С. Талботта: „...встановлюючи по-справ

Продовження буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Олег Алексійчук,
Краків

Теплий оптимізм різьб Г. Пецуха

В один із перших весняних днів, в ґалереї Українського Мистецтва (єдина в Польщі) при Фундації св. Володимира у Кракові, відбулося відкриття виставки, відомого українського митця Григорія Пецуха. Виставка була відкрита до 70-ліття з дня народження скульптора.

Розпочалося свято від слова голови Фундації св. Володимира, Володимира Мокрого, в якому наголосив він про велику ролю мистецтва для розвитку порозуміння між людьми, між народами, про значіння робіт Григорія Пецуха для українського мистецтва. „Григорій Пецух не тільки продовжив життя вибраним полінам дерева, врятував їх від спопеління. Він сконденсував в цих різьбах цілу історію свого покоління, власної сім'ї, свого роду і народу, починаючи від „Лемка" (1958), котрий оперся усім завірюхам, усім бідам, аж до „Святої Ольги", вирізьбленої в 1990 році, котра принесла нам хрест і „Українки" створеної у 1991 році. У всіх його творах є багато оптимізму, тепла, серця, поезії.

Григорій Пецух людина гір і може тому, незважаючи на трудний, довгий, шлях до сьогоднішнього свята він його пройшов гідно, подолав всі колоди кидані під ноги йому і його виселеним братам співвітчизникам. Ця перемога, це ще один з доказів тому, що як не можна викорчувати гірського лісу, так не можна викорчувати народу".

Приєднався до цих слів і проф. Юрій Новосільський, який сказав що: „Не сподівався, не надіявся, що доживу таких часів, що зможу оглянути у Кракові, виставку такого митця, художника. Це великий дар з неба".

Приємною несподіванкою для митця був приїзд гостей зі Львова, директора Міжнародного Центру освіти науки і культури у Львові Оксани Кондратюк, завідуючої відділу культури цього Центру лемка — Петра Байси, поета Ігоря Калинця, депутата міської ради Ярослава Лемика, кореспондента газети „Український світ" Костя Чаваги, тріо співачок „Леся, Леся і Орися" та інших львів'ян, котрі приїхали поздоровити митця, а також привезли і врочисто відчитали диплом, яким: „Управління культури Львівської обласної державної адміністрації нагороджує народного різьбаря Григорія Пецуха за великий внесок у скарбницю національного мистецтва за межами України і з нагоди 70-ліття від дня народження, та відкриття ювілейної виставки у Кракові зі сподіваннями на її презентацію у Львові".

Після вручення диплому виступив Ігор Калинець, котрий довгі роки просидів у таборах, борючись за те, щоб Україна була вільна і „усміхненна". Поет розповів про свою першу зустріч з різьбами маестра Пецуха. Це було в 60-их роках за посередництвом „Нашого слова" — „Нашої культури". Завдяки цим газетам народ поневоленої України вже тоді взнав ім'я художника і пам'ятає його й сьогодні. „Львів'ян відразу вразило те, як митець зумів поєднати цю споконвічну лемківську народну мудрість виражену у різьбі з сьогоднішніми віяннями, з авангардизмом і різьбарського мистецтва й перекинув той місток між сьогоднішнім і далеким минулим". Закінчив поет свій виступ віршем про Краків:

...Коли тут круль:
— Жеч, чашу пантруй!
Вона вельми веля
для нас, для Вавеля.
Коли тут цар
нагодився на жар:
— Чаша ваша — наша,
уже ермітаж.
Ділять і сяк, і так:
то криш, то стояк.
Четвертують у чварі
якусь чару-почвару.

Такий сумний вірш, зв'язаний з нашою історією, коли мовчала муза, а лилася кров. Сьогодні ми не повинні шукати ту чару-почвару — не маємо права, — ми повинні шукати за тим, що єднає наші народи. І найбільше, найскоріше в пошуках поєднання і зрозуміння може допомогти нам мистецтво. „Роботи Г. Пецуха — як сказала Оксана Кондратюк — тішать думки, серце і дуже радісно і символічно, що з Кракова вони поїдуть до Львова". З цієї думки почалася промова Григорія Пецуха. „Метою моєї праці є те, щоб через різьби не додавати в світ ворожнечі, ненависти від однієї до однієї людини у моїх різьбах немає жодного гніву. Тут ви бачите 'Тризуб', котрим так довго лякали людей, але його непотрібно лякатися, ця моя композиція не виглядає страшно, зірка — можна сказати — завжди виглядає гарна, але є й такі зірки, яких можна боятися. Це все знаки, навіть хрест можна зле використати. Я не займався показуванням смерти, біди, приниження — це для мене чуже — я стараюся показати, це що має перспективу життя, це що розростається, розвивається.

До Закопаного, де я живу, багато приїжджає людей, вони заходять до мене, дивляться на мою різьбу і кож-

(Закінчення на стор. 3)

Лев Яцкевич

СТИМУЛЯТОРИ СЕРЦЯ ТА КОСМІЧНЕ ВИРОБНИЦТВО ЛІКІВ

Хірурги в ЗСА насаджують майже кожного року приблизно 100,000 нових стимуляторів серцебиття („Pace makers"), у середній ціні — 12,000 дол. Але нещодавно, кардіолог, Елен Ґрінспен у статті опублікованій в „Ню Інґленд Джор нал оф Медісін" зробив висновок (перевіривши перед тим поверх 380 випадків, у яких пацієнтам насаджено стимулятори серцебиття), що більше, ніж половина цих операцій була або непотрібна, або сумнівної потреби. На його думку, не всі лікарі, що доручують насаджування стимуляторів серця, мають в цій ділянці достатній досвід.

Перші стимулятори серця з'явилися на ринку приблизно 35 років тому. Вони були устатковані малими електричними батеріями, які передавали електричні імпульси малому пристроєві, що реґулював прискорене або сповільнене серцебиття, яке у багатьох видатках було зумовлене ліками, або проблемами обігу крови. На думку згаданого кардіолога, ніхто не сумнівається у тому, що стимулятори серця можуть багатьом людям врятувати та врятовують життя. Але одночасно тисячі людей річно кладуть у домовину, із стимуляторами серця у грудях. Щоб запобігти такій великій витраті грошей фірма „Імплент технолоджіс Інк". Ботел, , Вашінгтон приступила з ідеєю, щоб погребники в ЗСА звертали її стимулятори серця передчасно померлих, з метою їх стерилізації та експорту до країн третього світу, в ціні 600—800 дол. за штуку.

Притому виявилося, що у більше, ніж 6,000 випадках, повторно використаних стимуляторів серцебиття у цілому світі не було ні одного випадку їх рекламації стосовно незадовільної дії чи будь-яких недоліків. А якщо, стимулятор серця задовільно працює, то на думку директора „Імплент технолоджіс Інк" немає най меншого глузду його позбуватися. Тому, він звернувся до державної адміністрації харчів та ліків про затвердження цього проєкту та сподіється почати їх експорт ще в тому тисячолітті.

А тепер перейдімо з кардіології до фармакології. Згідно із сенсаційною вісткою у пресі, американська фірма „Мек Доннел Даглес Ко" виступила з проєктом виробництва деяких ліків у космічній порожнечі для їхнього захисту перед мікробами. Таку порожнечу треба штучно витворювати на землі, що не тільки забирає багато часу, але грошових витрат.

Згідно з проєктом цієї фірми така фабрика у космосі становитиме, суцільно завтоматизоване, 2,5 тонове улаштування пов'язане з космічним „поромом" чи пак ракето-літаком („shuttle"), яке можна кожночасно запускати в космічний простір та користати з усіх благ природної порожнечі. Згідно із досі ще не усталеним пляном, згадане завтоматизоване улаштування можна буде залишити в просторі, (в орбіті космічного „порому") через шість та більше місяців, з тим, що залога порому буде наснажувати „космічну фаб рику ліків" потрібним сировинним матеріялом, та забирати згодом вже готові фармакологічні продукти.

Основу дії цього космічного підприємства становитиме процес, у якому біологічні речовини проходитимуть крізь електричне силове поле, де будуть вони розподілятися, у висліді поверхневої електризації. Такий процес на землі дуже обмежений, а в деяких випадках — неможливий, з приводу великої ґравітації землі. Дію цього процесу перевірено в часі четвертого та шостого політів „Чел ленджера" та стверджено, що перетворювання тих самих сирівців на готові продукти на землі, коштували б багато разів більше, ніж в космосі. Хоч ті перші досліди переконали інженерів „Мек Доннел Даґлес Ко" про доцільність та здійсненність виробництва ліків в космосі, незважаючи на те ініціятори цього проєкту вирішили перед початком промислової продукції ліків у космосі, перевести ще декілька спроб на існуючих „поромах" НАСА.

Тому не слід очікувати, що заплянований задум побудови космічної фабрики ліків у космосі стане дійсністю ще цього року. На нашу думку, заки появляться на полицях аптек ліки, з наливками „Made in Cosmos", промине, найменше, два, три роки. Не слід також забувати, що починання продукції, плянованої фабрики ліків у космосі, вимагає побудови власного „порому", на якому буде влаштована вже удосконалена технічна апаратура такої фабрики суцільно завтоматизована та пов'язана з „поромом", який може буде кожночасно запустити в космос. Не слід також забувати, що така фабрика буде, не тільки новизною, але й першою, унікальною фабрикою у світі.

Цей оригінальний задум свідчить, не тільки про постійний просув технології вперед, але й про геніяльність інтелекту людини, яка незважаючи на всі кризи: екологічні, соціяльні, енер-

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Лабунька

БІБЛІЯ СЕРЕД СЛОВ'ЯН.

III

Третя сесія — під головуванням В. Сулими — включала доповіді Симона Абрамовича (Черновецький університет; він не був членом офіційної делеґації від АН України, як троє інших учасників конґресу, а тільки приїхав до Ізраїля приватно) і Атер Вільхер, тема доповіді С. Абрамовича: „Біблія як історико-літературна пам'ятка". Доповідач поділився досвідом про те, що робиться для цього, щоб включити вивчення Біблії в історію української і світової літератури на Чернівецькому університеті, а також у середніх школах Чернівецької области. Надзвичайно цікавою була доповідь А. Вільхера Єрусалим: „Біблія в українській поезії XIX століття" (англійською мовою). Доповідач з великою ерудицією проаналізував біблійні теми й мотиви в творчості українських корифеїв: Шевченка, Франка й Лесі Українки. Його доповідь можна вважати направду ориґінальним вкладом в українське літературознавство. Доповідач з вдячністю згадав свого учителя, бл. п. проф. славістики в Оттавському університеті Константина Біду.

Після кожної доповіді відбулись короткі дискусії, запити й коментарі тих, що слухали. Цього першого дня конґресу закінчили свою працю біблійно-українознавчі сесії, що за своєю тематикою належали до другої секції конґресу (XIX століття) і творили свого роду окрему підсекцію, що й було підкреслене на кінцевій і заключній сесії тим, що крім голов трьох секцій звітував про працю українознавчої підсекції також її представник.

Доповіді, що виголошено на сесіях біблійно-українознавчої сесії не єдині, що стосувалися української проблематики. Був цілий ряд доповідей, що як не безпосередньо, то посередньо заторкувалися теми, з яких неможливо виелімінувати український елемент. Це особливо стосувалось тих доповідей, що часово відносились до давніших періодів історії України-Руси, як княжа доба, чи період Литовсько-Української держави та XVI—XVII століття, наприклад, „Дистрибуція ортографічних варіянтів як ключ для встановлення текстологічної історії Остромирового Євангелія" (С. Темчінас, Вильно); „Служебний Псалтир у друкарській традиції східних слов'ян XVI—початку XIX стол." (о. О. Вознесенський, Москва); „Послання Псевдо-Павла до Лаодикійців у східнослов'янській культурі" (Ч. Дж. де Мінеліс, Рим); „Про деякі традиційні джерела з Талмуда у старослов'янській версії 'Повісті про Соломона і Китовраса' " (Д. Копєлєвіч, Єрусалим); „Біблія Польоніка в перекладі єзуїта Вуєка і її рецепція а Русі в XVII столітті" (Д. Янковска, Ґданськ); „Переписувачі і видавці в історії східно-слов'янської Біблії" М. Таубе (Єрусалим); С. „Російський первісний літопис ('Повість Временних Літ') і сакральна історія жидів" (С. Сендеровіч, Ітака, ЗСА).

Поважною проблемою для організаторів і учасників велелюдних конґресів і конференцій є конечність організувати й відбувати паралельні сесії. Це не дає змоги бувати на всіх доповідях, що їх цей чи інший учасник хотів би вислухати, тим більше, що не раз дві, а то й три дуже інтересні доповіді відбуваються у той сам час. Це мало місце й на Біблійному конґресі у Єрусалимі. Але все одно хочу тут зазначити дещо, що стосувалось деяких доповідей, що заторкали в якійсь мірі українознавчу проблематику. Із доповіді Людмили Янковської можна було довідатись, що Біблією в перекладі Вуєка користувались такі церковно-культурні діячі — українці XVII століття, як: Софроній Желебило-Лобунський, ігумен Кириловського монастиря у Києві; Дмитро Савич Тупталенко (св. Дмитрій Ростовський; примірник цієї Біблії подарував йому 27-го травня 1697 року о. Дамаскин Готниковський); та Лаврентій Зизаній. Чезаре де Мікеліс розглянув три різні слов'янські переклади апокрифічного листа св. Павла до Лаодикійців, один з яких находиться у Крехівському Апостолі. Доповідь дуже цікава, але, на жаль, під впливом прийнятої в російській науці застарілої термінології пам'ятка ця значиться як „югозападний" список", з чого постає неясність, чи йдеться тут про український переклад, чи ні. Ще непотрібна обережність, тим більше, що автор цитує І. Огієнка, де виразно сказано, в якій мові ця пам'ятка була написана. Цікава замітка доповідача про те, що той кодекс Крехівського Апостола був ділом рук „западньорусских" (! ?) кальвіністів або антитринітарів". Справа вживання перестарілої термінології виникла в дискусії доповіді С. Сендеровіча. Його завваґа в цьому відношенні, очевидно, не переконала, але не про нього одного йшлося...

У четвер 24-го червня, в пополудневих годинах відбулась заключна пленарна сесія Конґресу. Доповіді виголосили: І. Надель (Єрусалим), „Біблія в короткій жидівській енциклопедії російською мовою"; А. Турилов (Москва), „Біблія і східньослов'янські народні вірування"; Н. Толстой (Москва), „Уявлення слов'янських хроністів XVI—XVII віків про походження слов'янського племени на основі біблійних даних". Доповідь Н. Толстого була свого роду історично-програмою декляраціею сучасного слов'янофільства. Вона була добре документована відповідним підбором джерельного матеріялу. Всі три доповіді були виголошені російською мовою. Після цього здали звіт керівники секцій конґресу: за 1-шу Светлана Ніколова (Болгарія), за 2-гу Васілій Шукін (Польща), і за 3-тю Владімір Паперний (Ізраїль). Мене попрошено здати звіт про працю українознавчої підсекції, що я з приємністю і зробив — українською мовою. Конґрес формально закрив проф. Москович, його голова, висловивши подяку учасникам і гостям, а прицьому й побажання, — щоб наступний конґрес відбути — у Москві.

Продовження буде.

Союзівка...

(Закінчення зі стор. 1)

Миколи Колондьонка, слова Л. Вернигори; „Коні", муз. Олексія Чухрая, сл. Бориса Чіпи; „Манекени", муз. Геннадія Татарченка, сл. Бориса Чіпи; „Водограй твого волосся", муз. Л. Ермакової, сл. Т. Цвіда. Слідуючу точку „Буковинські веселощі" виконав Аркан. Це був танець із Буковини.

Між точками із коротким словом виступив Михайло Савків з Комітету для відзначення 60-ої річниці Великого голоду в Україні, який заохочував мешканців стейту Ню Йорк контактувати своїх представників до нюйоркської стейтової асамблеї, щоб вплинули на губернатора Маріо Квомо, щоб проголосив 23-ий червень ц.р. як день для вшанування жертв Великого голоду 1932—33 років.

Хлопці з ансамблю „Аркан".

Аркан відтак виконав „Волинський Го!", а ведуча програмою Мар'янка Гаврилюк представила почесних гостей в залі: д-ра Івана Флиса, колишнього предсідника УНС, разом із донею, Філіцією, сином Іваном, управителем Союзівки, і внуками, Аріяною та Тетяною, мґра Володимира Дячука, мужа У. Дячук; Володимира Сохана, головного секретаря УНС, Олександра Благітку, головного касира УНС, Володимира Кваса, головного радного і колишнього управителя Союзівки, Аню Дидик-Петренко, головну радну, Рому Гадзевич, головну радну та головного редактора „Українського Тижневика".

„Аркан" у дальшому виконав закарпатський танець „Раківчанка", а Григорій Гриновець і Степан Бень, які творять оркестру „Звуки Союзівки", виконали дві пісні: „Червона Рута" і „Зачекай". УНС є вдячний мистцям за те, що вони не лиш акомпаньювали В. Шпортькові, а з огляду на те, що група „Дзвони" раптом відкликала свій заплянований виступ на Союзівці, вони згодилися доповнити програму своїми власними піснями.

В. Шпортько співає під акомпаньямент оркестри „Звуки Союзівки".

Знову „Аркан" виступив з ніжним і граціозним жіночим танцем „Марина".

М. Гаврилюк пригадала гостям літні програми сезону на Союзівці, особливо вона запрошувала гостей відвідати Союзівку за два тижні на відкриття сезону 3-го до 5-го липня.

Наступною точкою „Аркана", найбільш замітною, присвяченою жертвам голоду в Україні була хореографічна інсценізація, під назвою: „Голод 1933". Виконання хореографії було досконале, вступ до танцю; — висвітлювання прозірок з часів Великого голоду і одночасне награння музичного тла мелодії Енія Мурікана із „Мішин", додавали до потрясаючої атмосфери танцю та створили серед публіки сильне враження. Опісля Г. Гриновець та С. Бень виконали дві жартівливі пісні: „Порізала пальчик" та „Козацька люлька".

„Аркан" виконав хореографічну композицію „Козаки", в якій танцюристи, одягнені в козацьких строях, виконали військові вправи зі списами.

В. Шпортько знову виконав п'ять пісень: „Циганська пісня", муз. М. Колиньогова, сл. Б. Чіпи; „Стежка до Ісуса", муз. Ґ. Татарченка, сл. О. Вратерйова; „Мавка-Берегиня", муз. О. Чухрая, сл. Б. Чіпи; „Запорозькі козаки", муз. Ґ. Татарченка, сл. В. Крищенка, та „День Народження". Публіка із захопленням оплескувала спів В. Шпортька, а М. Гаврилюк подала до відома, що Віктор також виступить на Союзівці 3-го липня на відкритті сезону. Програма закінчилася танцем „Гопак", який „Аркан" блискучо виконав.

УНС складає особливу подяку управі та працівникам Союзівки за загальну допомогу у влаштуванні концерту.

Теплий...

(Закінчення зі стор. 2)

ний з них, хто б він не був, еспанець, француз, німець, американець, африканець, японець чи китаєць, кожен у тій різьбі находить щось своє. Ми не повинні робити війну, ми повинні робити культуру".

Далі скульптор розповідав про свою маму, яка дала йому життя, початок своєї творчої діяльности і про перше відчуття та покликання різьбаря і першу роботу, яку виконав у Львові (портрет Митрополита Шептицького), про участь у святкуваннях 950-ліття Хрищення Київської Русі (різьба святовида). Розповідав він теж про різьбу вже легендарного „Коника" в Німеччині, куди був примусово вивезений на роботи під час війни й про вимріяну можливість навчання після війни і закінчення Образотворчого технікуму в Закопаному, а далі Академії Мистецтв у Варшаві, де на дипломну роботу зробив сміливий крок, як на часи, коли людина боялась взагалі признатися, що є українцем, і вирізьбив „Лемка" за що отримав диплом, і можливість праці у Закопаному, де навчав різьби учнів в технікумі, в котрому сам колись вчився.

Роботи Г. Пецуха експонувалися на крайових і закордонних виставках, їх можна зустріти в музеях і приватних колекціях багатьох країн Европи і Америки. Можна побачити зроблений скульптором гранітний пам'ятник в Устю Руському (Горлицькому), пам'ятник на могилах батьків у Лагові (Зеленогірщина), куди було їх виселено під час акції „Вісла", портрети-барельєфи Тараса Шевченка, Івана Франка, і Богдана Лепкого, котрий встановлено на могилі поета, на Раковицькому цвинтарі у Кракові.

Закінчувалося відкриття виставки вже ввечорі. Мабуть, різьби мистця обудили духовні переживання глядачів і, мабуть тому традиційне „во здравіє во спасеніє" лилось хіба не з уст, а з душі присутніх. Це пробудження духовного відчуття і визнання людей напевно було для різьбаря найкращою подякою за його творчість і буде йому спонукою в дальшій праці. Поздоровляли ювілята і бажали йому ще довгих років життя колеги та друзі мистця, студенти та викладачі Ягеллонського університету, українці, що поприїжджали з різних кінців Польщі, краків'яни, від імени Об'єднання Українців у Кракові, від Об'єднання Союзу Українок у Кракові бажала ювілятові здоров'я, наснаги у праці І. Чабан. Тріо співачок „Леся, Леся і Орися" зі Львова співало пісні, які пригадали українському мистцеві, рідну батькову хату, і всі роки, що залишилися позаду ті сумні і ті радісні й надійні, та 70-літній шлях, по якому пішов в життя, зайнявши своє тривале і живе місце в европейській культурі.

Стимулятори...

(Закінчення зі стор. 2)

ґетичні та економічні, забезпечує нашу плянету щоразто новими, чудесними винаходами, про які ніколи навіть не снилося нащадким „homo sapiens" („людині обдарованій розумом") перед сто роками.

Лікарня...

(Закінчення зі стор. 1)

Залізничної Лікарні; головний лікар д-р Володимир Дорошенко, заступник відповідального за клінічну працю Роман Мацура та д-р Людмила Миколайчук — з Львівського Обласного Пологового Центру; Зеновій Урсул, голова політичної ради Галицького району, і д-р Леонід Туркевич, директор Львівської Медичної Спілки.

Св. п. В. Децик

19-го травня ц.р. у містечку Сан Ситі біля Фініксу, Арізона, на 75-му році життя помер організатор і засновник та впродовж перших кількох років голова Українсько-Американського Товариського Клюбу у Сан Ситі св. п. Володимир Децик.

Володимир прийшов на світ у родині вчителів Івана і Христини Дециків у селі Устріки на Гуцульщині, але вже на восьмому році життя разом з двома братами — Романом і Омеляном та сестрою Олею став круглим сиротою. Про його початкову, а згодом середню освіту подбали правні опікуни, зокрема старша сестра Оля. Завдяки цьому у 1936 році він зумів закінчити матурою гімназію у Самборі, а в 1937 році був прийнятий на студії у Промислово-мистецьку школу у Львові. Тяжке і незавидне було життя українського студента, а ще й до того сироти, у вищих школах Львова, бо крім студій, треба було завжди турбуватися своїм щоденним прожитком. Вибух Другої світової війни не дозволив йому закінчити студій. Під час першої окупації Галичини совєтською армією він опинився за Сяном і тут якийсь час працював урядовцем німецького уряду праці в м. Турка, згодом вчителював у сільській початковій школі в горах. Під час німецького походу на Схід декілька місяців перебував у тих похідних групах, тереном діяння яких були південносхідні землі України.

У 1944—48 рр. опинився на еміґрації в Німеччині і тут у переселенчому таборі в Ляндсгуті активно включився у культурну працю, зокрема на відтинку молоді і цим започаткував акцію дальшого формування Спілки Української Молоді (СУМ).

Прибувши у 1949 році до Америки, поселився у Чикаго і тут знову взявся за організацію СУМА, став його першим, на безпартійній основі, головою. Його окремою заслугою в тому часі було те, що разом зі своєю майбутньою дружиною відвідував доми старих еміґрантів і збирав книжки для бібліотеки СУМА.

У 1950 році одружився з Тілі Кузьмою і тут прийшли на світ його доні — Роксана і Христина.

У 1956 році Децики переїхали до Вокінгену коло Чикаго, де Володимир працював урядовцем в Джансон Компані. У 1983 р. вони вирішили провести своє дальше життя пенсіонерів у гарній соняшній Арізоні і поселилися в Сан Ситі. А там досить швидко вони зрозуміли, що місцева українська колонія, складена із старих еміґрантів, як і новоприбулих, не має з собою жодного організованого контакту і тільки може брати участь в українському культурному житті у недалекому (20 миль) Фініксі.

Ідея В. Децика заснувати в Сан Ситі українсько-американську організацію у формі соціяльного клюбу знайшла у цьому „місті емеритів" добрий ґрунт. В результаті посвятних заходів і безлічі контактів та засідань, Володимир з дружиною добилися того, що такий клюб постав (Українсько-Американський Товариський Клюб). Уже у перший рік існування його членами стали „старі" еміґранти, українського походження, а також недавно прибулі українці. Таким чином клюб об'єднав дві чи три ґенерації вихідців з рідних земель різних часів, які часто про себе мало, а то й нічого не знали.

А коли почалися періодичні сходини, спільні святкування різних річниць та спільні прогульки чи пікніки або спільні свячене чи просфора, клюб став справді рости, і сьогодні, на десятому році в цілому виправдав потребу свого існування. В цьому ділі справді велика заслуга засновника В. Децика і його дружини.

Покійний був теж великим і загальновідомим філателістом, передплатником різних видань, зокрема з України, був ревним патріотом, а дім подружжя Дециків завжди був гостинно відкритий для приїжджих з України чи з інших місцевостей Америки. Його передчасну смерть напевно відчують ті громадяни-жителі Сан Ситі, яких він організував, заохочував і спрямовував їх у культурні чи національні акції на потрібний шлях.

М. Семчишин

ПОПРАВКА ДО ФОТО

Просимо читачів читати прізвища під фотографіями на 3-ій с. „Свободи" з 14-го липня так, як вони подані у текстах дописів: Іван Заяць, Борис Білинський. — Ред.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона та союзники ЗСА вирішили ужити дипломатії у переговорах з Іраком замість військової сили. Спеціяліст від зброї з Організації Об'єднаних Націй має їхати до Іраку щоб знайти розв'язку елімінації зброї масового винищування.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
дорогого колишнього ректора Ветеринарно-Медичної Академії у Львові

бл. п. о. д-ра

ІВАНА М. ЧИНЧЕНКА

(нар. 1905 р. в с. Завадівці на Херсонщині, а помер 28-го травня 1993 р. у Вінніпеґу, Канада)

пом'янули у св. Літургії його душу 6-го липня в церкві св. Успення, Калґарі, Альберта, Канада.

Ще за життя він просив, щоб його приятелі помолились за нього.

Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Канади

Ділимося сумною вісткою з членами та всією громадою, що 5-го липня 1993 р. відійшов у вічність після важкої недуги на 50-му році трудолюбивого життя, та у повному розквіті своєї професійної діяльности, член дирекції УАПА із округи Дітройт, заслужений громадський діяч, довголітній борець за справедливість у перегляді судового процесу над Іваном *Дем'янюком*, наш незабутній ДРУГ

бл. п. адвокат

ЯРОСЛАВ ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ

Замість квітів на свіжу могилу покійного, пересилаємо 250 дол. на Фонд Оборони Івана Дем'янюка.

Управа
Українсько-Американської Палати Адвокатів

Ділимося сумною вісткою
з родиною, знайомими і приятелями,
що в понеділок, 12-го липня 1993 р.
відійшла від нас у вічність
наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

АНАСТАЗІЯ СВОРАК

ур. 1911 р. в селі Підлечари, Івано-Франківської обл.

ПАНАХИДА — середа, 14-го липня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 15-го липня о год. ранку в церкві св. Юра, а опісля на цвинтар Gate of Heaven.

Залишені в смутку:

син — ВОЛОДИМИР
донька — ОЛЬГА ҐНОЙ з мужем ЮЛІЯНОМ
внуки — ЛЕСЯ МАҐУН з мужем ІГОРЕМ
ЛІДА
правнуки — АДРІЯНА І МАКСИМ
та ближча і дальша родина в Україні

З невимовним жалем повідомляємо
родину, приятелів і знайомих,
що у понеділок, 21-го червня 1993 р.
на 80-му році життя відійшла у вічність, несподівано на руках своєї доньки
наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА І ТІТКА

бл. п.

ГІЛЬДЕҐАРД ГЕН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27-го та 28-го червня 1993 р. в українській православній церкві св. Андрія в Дітройті, Миш.

У глибокому смутку:

донька — АЛЛА ДАНЧЕНКО
син — АРНОЛЬД ГЕН з дружиною МАРІЯННОЮ
сестри —
ЛЮДМИЛА ГІРИЧ
ЄВГЕНІЯ АЙХЕНТОПФ
внуки —
д-р АДРІЯН ДАНЧЕНКО з дружиною КАРЕН
HEIDI McLEAN з мужем КЕНОМ
НАТАЛКА ДАНЧЕНКО
ГЕЛҐА ГЕН
ШАРЛОТТЕ ГЕН
правнуки — JESSICA та JULIA McLEAN
племінниця — ЛІЛЯ з мужем д-ром ВОЛОДИМИРОМ РОСТИНКОМ з синами ЮРКОМ з дружиною МІРІЯМ та МАРКОМ РОСТЕНКОМ
та ближча і дальша родина в Америці, Німеччині, Україні та Канаді

Висловлюємо щиру подяку Владиці Александрові з Дітройту за відправлення всіх похоронних обрядів. Дякуємо церковному хорові за участь у Панахиді і похороні.

Рівнож складаємо нашу щиру подяку цілій родині, всім приятелям і знайомим, які прибули на похорон та прислали вислови співчуття та квіти.

Замість квітів на могилу родина просить складати пожертви на Будівельний Фонд української православної церкви св. Андрія в Silver Spring, Md.

Матуральний вечір у „Рідній Школі" в Чикаго

Напередодні другої світлої річниці незалежности і самостійности України чикагська „Рідна Школа" знову випустила в широкий світ десятеро юних хлопців і дівчат, з яких восьмеро з успіхом склали іспити зрілости і закінчили 12-річне навчання в її мурах під дбайливим наглядом фахових та ідейних учителів. За усталеною довголітньою традицією, Товариство „Рідна Школа", яке опікується школою, влаштувало тут величавий матуральний вечір зі святковою вечерею і розданням свідоцтв, а опісля гучною і веселою забавою в Українському Культурному Осередку нашого міста.

У суботу, 5-го червня, ще задовго перед початком програми вечора, в самому серці Українського Села аж зароїлося від української молоді, тутешньої і „заграничної", що нетерпеливо очікувала врочистої події, щоб радісно привітати чергових абсольвентів школи з успіхом, а також своїх колишніх учителів, і гарно забавитися в колі друзів та знайомих. Дехто вже давно здавав українську матуру, інші щойно до неї приступлять на наступний рік. А в чудово прибраній залі засіли зворушені й горді батьки й гості. Зблизька і здалека.

Це ж бо не абияка подія, коли українську громаду поповнює свіжий гурт молодих свідомих людей з дипломами закінчення середньої освіти в школі українознавства. Вони весело розмовляли, очікуючи на офіційне відкриття. Тільки одні члени матурального комітету до самого кінця безперервно метушилися по залі, щоб, борони Боже, не пропустити якоїсь подробиці. Щоб усе було гаразд.

За дверима залі уставилися довгим рядом учителі та помічники молодших кляс почесні гості вечора, а за ними герої вечора в прекрасних вишитих сорочках і суконках, наші розсміяні і щасливі абсольвенти Української Рідної Школи в Чикаго, що існує вже тут 43 роки. Ці абсольвенти — це її данина рідній Україні. Чи це тут у діяспорі, чи там, за синім океаном, — не важне. Важним є те, що вони не загубилися в чужому морі і є надія, що збережуть свою ідентичність і національну приналежність.

Широко відчинилися двері на залю, і мгр Олена Прийма заповіла вхід абсольвентів. Пронеслися звуки маршу Марусі Чураївни „За світ встали козаченьки", в такт якого врочиста колона вмашерувала на залю і

зайняла місця. Згодом пролунала мелодія студентського гимну „Ґавдеамус ігітур" з додатковою стрічкою про Україну. При фортепіяні сидів музиколог д-р Ян Хойнацький. Всі присутні з'єдналися в одне, співаючи ці незабутні рядки... Ведуча програмою, голова матурального комітету і в недавньому минулому директорка школи Олена Прийма попросила о. Маріяна Івахова провести молитву, а згодом виголосила слово до наших абсольвентів. Дуже цікаво відбулася передача свічечки освіти студентським сенатом учням десятої кляси. Всі присутні на залі одержали довгі символічні свічечки, які запалені творили дивну мережу світел, тоді як вінок учнів виконував танкову фантазію під музичний супровід пісні Тараса Петруненка „Україна". Слова „Ще свічка наша не згоріла" проймали дрожем, тим більше, що голоси юних співачок Стефи і Михайлини Ґаст, кристально чисті і з металічним забарвленням, прошивали серце і душу і нічим не поступалися співакам „Ґрона".

У переданні свічечки взяли участь: Лариса Куликівська, Ліліяна Мінкович, Данило Прийма і Маріян Яремчук, а одержали її учні 10 кл. Іванка Бискош, Люба Ващук, Михайлина Ґаст і Лариса Доміно. Після відспівання національного гимну „Ще не вмерла Україна" розпочалася святочна вечеря. При почесному столі засіли абсольвенти Маркіян Андрус, Наталка Едлюнд, Лариса Куликівська, Ліліяна Мінкович, Лариса Мороз, Сузанна Поливка, Олександер Полюхович, Данило Прийма, Уляна Савич, Маріян Яремчук. З обох сторін залі перші чотири столи були призначені вчителям, за одним з них сиділи вчителі — члени матуральної комісії директор школи мгр Надія Хойнацька з чоловіком д-ром Яном, мгр Рута Галібей з чоловіком проф. Тарасом, Оксана Мурська, Олена Кавчак, проф. Віра Боднарук з чоловіком інж. Богданом, Генеральний консул України Анатолій Олійник з дружиною Зоєю, довголітній голова Шкільної Ради в Америці д-р Євген Федоренко, заступник міністра освіти України проф. Анатолій Погрібний. Це вперше в історії „Рідної Школи" в Чикаго гостили в нас такі визначні гості. Здавалося, що вся Україна ділила нашу радість з цього небуденного свята в нашій громаді.

До мікрофону підійшла юна абсольвентка Ліліяна Мінкович, яка зайняла друге місце при матурі. Вона виголосила привіт і подяку від своєї кляси. Учні 10-ої кляси подавали вечерю. Присутні підняли чарки вина за нашу молодь. Пролунало грімке „Многая літа". Були показані цікаві прозірки з життя наших абсольвентів. Деякі від колиски, з дитячих років. Інші гуртові. Цікаво, що дитяча дружба привела декого разом до матури. Тут належиться справжня велика подяка батькам, що виховали своїх дітей не ізольованими, а подбали про їхнє майбутнє в українському дитячому середовищі, що часто відіграє найбільшу ролю в житті дорослої людини.

Мгр Н. Хойнацька надала слово проф. Анатолієві Погрібному, який приїхав на наукову конференцію в Урбані, Ілл., і для зустрічів та співпраці з діяспорою. Він висловив щире вдоволення, що українське шкільництво в Америці проходить вільно в національному дусі, тоді як в Україні часто треба переучувати самих учителів, що не є легко зробити, бо в першу чергу треба нових підручників. Потім виступив голова управи батьківського комітету інженер-архітект Нестор Попович. Він будує тепер в Києві американську амбасаду. Любить нашу школу і про неї дбає. Нав'язав чудову співпрацю між дирекцією школи та батьками. Зросло обопільне довір'я, а заразом престиж школи. Закупив школі ряд необхідних машин, а також комп'ютер і „факс". Нестор сказав дуже тепле слово до абсольвентів, а також з гордістю підкреслив, що тепер школа опинилася в досвідчених руках справжнього фахівця педагога мгр Н. Хойнацької і набирає давньої поваги та добрих осягів у навчанні.

Учителі під час шкільного року зовсім не відчували непотрібного тиску зі сторони директора. Настала тут атмосфера спокою і довір'я до нашої нелегкої праці. Кожний з нас від тепер з подвійним вдоволенням може виконувати свої обов'язки не тільки щодо навчання довірених йому учнів, але також супроти своєї Батьківщини. Відповідний такт дир. Надії Хойнацької та підтримка в наших діях дали спроможність більшої еластичности у підборі відповідних матеріялів, які надавалися для поширення знання в різних клясах, на різному рівні. Це спричинилося до осягнення кращих вислідів у навчанні.

Після промови Н. Попович вручив директорці китицю прекрасних троянд. Тоді виступив голова Шкільної Ради д-р Євген Федоренко. Він з великою радістю говорив про вклад нашого шкільництва в перебудову України. Про допомогу у виданні там нових підручників. Про поїздки вчителів в Україну і наш обмін навчальними програмами та досвідом. А з ним раділи ми і всі присутні.

Настав час роздачі свідоцтв і нагород. З прощальним словом виступив першун-абсольвент Данило Прийма. Його слово було зворушливе: Данило згадав наш історичний зв'язок між поколіннями і передання булави наших предків — від батьків до дітей.

Виступили ще громадські представники з грошовими подарунками: від банку „Самопоміч" Уляна Гриневич, від Українського Народного Союзу Стефан Вербовий, від Українського Золотого Хреста Олександра Мудра, від банку „Певність" Добровольський. Після молитви, по короткій перерві, розпочалася весела забава, яка тривала майже до самого ранку.

Олександра Мудра

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСО „Тризуб" закінчив спортовий сезон

Філядельфія (Яр-Ко). Спортовий рік 1992-93, який закінчився у червні ц.р., був найуспішнішим для УСО „Тризуб" у Філядельфії з кількох останніх сезонів.

Активними в цьому сезоні були дружини-ланки „Тризуба" у плаванні, тенісі, відбиванці, ґольфі і футболі.

Плавацька дружина (ланковий Євген Зиблікевич) здобула першенство УСЦАК уже третій рік за порядком — у вересні на Союзівці.

Тенісова ланка (ланковий Юрій Савчак) провела успішно вже традиційні два турніри (жовтень-травень) на „Тризубівці".

Відбиванкова дружина чоловіків (ланковий Богдан Завадович) здобула чемпіонат УСЦАК, який відбувся цього року у травні в Чикаго.

Ланка ґольфу (ланкові Ю. Тарасюк, Б. Аннюк, Ю. Бер, Б. Михайлів) зорганізувала і провела у червні ц.р. великий турнір східнього побережжя. В турнірі взяло участь 64 змагуни. Перші місця здобули Ю. Бер і Ф. Саткевич (УСО „Тризуб") і Б. Біянський (Вільмінґтон, Дел.).

Найбільш популярним спортом у нас все таки є футбол.

Юнацька хлоп'яча дружина у віці 15 років (тренери С. Кундеревич і І. Німчук) зайняла третє місце з 12 дружин.

Дружина юначок до 14 років (тренер А. Гайдун) здобула перше місце з десятьох дружин.

Дружина дівчат до 17 років (тренер І. Політа) здобула перше місце і першість Східньої Пенсильванії за чашу Америки у групі свого віку. Ця дружина продовжує далі ігри за цю чашу цілої Америки.

Перша чоловіча команда і резерва виступають у найвищій дивізії копаного м'яча — Юнайтед Сакер Ліґ Пенсильванії (тренер Ю. Монтаґ, менаджер М. Юрчак). 6-го червня перша команда взяла участь у великому турнірі імени Т. Зільке. Цей турнір проводиться щорічно з пам'ять колишнього змагуна „Тризуба". В турнірі змагалися 16 найкращих дружин Філядельфії і околиці. УСО „Тризуб" виграв свою групу вислідами: 1:0, 5:0, 1:0. У чвертьфіналі виграв 5:0 проти Айріш Амерікенс, а в півфіналі — 3:1 проти Гантінґтон Валі. У фіналі „Тризуб" зустрівся з дружиною Санбірст з Алентавну і по тяжкій і завзятій грі здобув перемогу 3:2. Чемпіонат турніру приніс „Тризубові" велику чашу і грошову нагороду.

У ліґовій грі, сезон якої закінчився в половині червня, перша команда здобула точками друге-третє місце, трьома точками позаду першого місця. Резерва „Тризуба" закінчила свій найуспішніший сезон, здобувши друге місце двома точками позаду першого (16 ігор, 10 виграні, 2 програні, 4 нерішені, точки 24:8, ворота 48:15).

Кінцева табеля меджор дивізії:

	ігри	точки	ворота
1. Джермен Ганґеріянс	16	27:5	63:20
2. Ланкастер	16	24:8	60:15
3. УСО „Тризуб"	16	24:8	58:23
4. Ерцгебірґе	16	19:13	45:35
5. Баєрн	16	15:17	38:39
6. Фінікс	16	14:18	29:35
7. Данубія	16	9:23	26:58
8. Копа	16	9:23	26:58
9. Амеріка	16	3:29	16:70

УСК Ню Йорк — першун міжнародного футбольного турніру

Ґлен Спей, Н.Й. 4-го липня (О.Т.). — Тут на спортовій площі оселі УБСоюзу „Верховина" відбувся традиційний річний футбольний турнір, що його організувало під патронатом УСЦАК Українське Спортово-Виховне Т-во „Чорноморська Січ". В турнірі взяли участь дві українські дружини — УСВТ „Ч. Січ" і УСК Ню Йорк, а також німецький клюб з Ню Йорку „Айнтрахт" і албанський з Брукліна „Іґелс". Нагороди першунів здобули футболісти УСК Ню Йорк, які у фіналі подолали „Айнтрахт" вислідом 2:0. Трофей за третє місце здобула „Ч. Січ".

Протягом дня ігри проходили круговою системою (кожний з кожним 2x25 хвилин), які закінчилися такими вислідами:

УСВТ „Ч. Січ" Нюарк — УСК Н. Й. 1:1
„Айнтрахт" Н.Й. — „Іґелс" Бруклин 1:0
УСК Н.Й. — „Іґелс" Брукл. 5:1
„Айнтрахт" Н.Й. — УСВТ „Ч. Січ" 2:1
УСК Н.Й. — „Айнтрахт", Н.Й. 2:0
УСВТ „Ч. Січ" — „Іґелс" Брукл. 1:0

Кінцевий показник табелі ігор

	точки
1. УСК Н.Й.	5:1
2. „Айнтрахт" Н.Й.	4:2
3. УСВТ „Ч. Січ"	3:3
4. „Іґелс" Брукл.	0:6

Склад дружини першуна УСК Ню Йорк: М. Лянґебахер, Дж. Сабальякас, Т. Щур, Дж. Перейра, В. Перейра, В. Перейра, С. Волдаковський, Р. Гупало, Л. Розаріо, Я. Тазі, Ю. Ґреб, М. Глушко, Б. Піпе, А. Фаря, С. Коваленко — граючий провідник і тренер.

„Айнтрахт", віцечемпіон турніру: В. Мірле, Т. Штрамп, Р. Ґетц, Дж. Колоф, Ґ. Редемахер, З. Матовіч, Дж. Діл, М. Руссо, А. Алесандро, Д. Френд, Дж. Ділір, М. Нойбавер, Ґ. Драуч.

УСВТ „Ч. Січ" здобула третю нагороду: Т. Науменко, В. Науменко, І. Паливода, П. Паливода, Х. Шалай, О. Василак, М. Варянка, Р. Кохановський, П. Борецький, Ґ. Сергіїв, Й. Ротбарт, Н. Рівера, М. Паливода — граючий провідник і тренер.

Суддювали офіційні судді ЮССФА Михайло Сергіїв і Леонід Гребінка.